

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **T. H. V.**, nar. X., štátny príslušník V., zastúpený Mgr. D. K., S. a JUDr. B. B., advokátom, B., proti odporcovi: **Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Dunajská Streda, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úrad hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra Slovenskej republiky**, Ádorská č. 34, Dunajská Streda, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. UHCP-BA-DS-AV-16-25/2010 zo dňa 03.09.2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 44Sp/12/2010-48 zo dňa 26.10.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 44Sp/12/2010-48 zo dňa 26. októbra 2010 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 44Sp/12/2010-48 zo dňa 26.10.2010 potvrdil rozhodnutie č. UHCP-BA-DS-AV-16-25/2010 zo dňa 03.09.2010, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v platnom znení (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“), na účel administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky (ďalej len „SR“), predĺžil lehotu zaistenia, určenú rozhodnutím odporcu o zaistení navrhovateľa č. UHCP-RHCP-BA-DS-AV-16-5/2010 zo dňa 10.03.2010, od 11.09.2010 do 13.02.2011 z dôvodu, že napriek vykonaným úkonom, potrebným na výkon administratívneho vyhostenia navrhovateľa, bolo možné predpokladať,

že sa tento výkon predĺži, nakoľko mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad počas doby jeho zaistenia.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že z administratívneho spisu a z výpovede odporcu na pojednávaní konanom dňa 26.10.2010 súd zistil, že hoci správny orgán zabezpečil navrhovateľovi kópiu pasu a takisto bola zistená aj jeho identita a bolo mu vysvetlené, že po návrate do V. sa môže vrátiť po získaní víza späť na Slovensko, navrhovateľ neustále odmietal podpísať vyhlásenie, ktorým deklaruje, že je občanom V., a že súhlasí s tým, že po získaní náhradného cestovného dokladu bude vrátený do vlasti, pričom toto prehlásenie je prekážkou, pre ktorú nemôže byť cudzincovi vystavený náhradný cestovný doklad. Na základe uvedeného krajský súd konštatoval, že navrhovateľ dostatočne nespolupracuje s orgánmi cudzineckej polície a že do konca zaistenia nebol navrhovateľovi vystavený náhradný doklad.

Na námietku navrhovateľa, že sa voči nemu vedie azylové konanie, krajský súd uviedol, že cudzinec nemôže byť počas azylového konania vyhostený, ale môže byť zaistený.

Krajský súd ďalej v rozhodnutí uviedol, že zistil v konaní navrhovateľa ľahkovážnosť v súvislosti s jeho legalizáciou pobytu na území SR - hoci mal navrhovateľ povolený pobyt na území SR až do septembra 2005, po strate svojich dokladov v júni 2005 nevyňaložil dostatočnú snahu na zabezpečenie si náhradných dokladov a od tohto obdobia sa zdržiaval na území SR protiprávne. Z jeho konania bolo zrejmé, že sa do V. nechce vrátiť, avšak spôsob, akým sa snaží zotrvať na území SR, je protiprávny.

Z vyššie uvedených dôvodov dospel krajský súd k právnomu záveru, že odporca správne aplikoval ustanovenie § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, rozhodnutím o predĺžení lehoty zaistenia nedošlo u navrhovateľa k pozbaveniu osobnej slobody podľa čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), odporca rozhodol vecne správne a preto napadnuté rozhodnutie potvrdil podľa § 250q ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“).

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, odvolanie a žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že zruší

rozhodnutie odporcu a vec mu vráti na nové konanie z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O. s. p., keďže, podľa jeho názoru, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ v odvolaní poukázal na § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov a na čl. 15 ods. 1, 2, 3, 4 a 5 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (ďalej len „smernica“) a uviedol, že podľa jeho názoru odporca v skutočnosti nevykonával prípravy na odsun cudzinca s náležitou starostlivosťou a na rozdiel od právneho názoru súdu bolo preukázané, že žalobca od počiatku, odo dňa zaistenia spolupracoval so správnym orgánom za účelom jeho odsunu. Z rozhodnutia o predĺžení zaistenia vyplývalo, že tvrdenie o nespolupráci navrhovateľa pri jeho odsune sa nezakladá na pravde; správny orgán sám v rozhodnutí uviedol, že žalobca správne orgánu poskytol identifikačné údaje k svojej osobe a vyplnil dotazník potrebný k vystaveniu náhradného cestovného dokladu. Na základe týchto skutočností bol dňa 18.03.2010 eskortovaný do Bratislavy za účelom vykonania konzulárneho pohovoru s konzulkou Veľvyslanectva V. so sídlom vo Viedni vo veci vybavenia náhradného cestovného dokladu a zároveň boli odovzdané všetky potrebné podklady zo strany správneho orgánu zastupiteľskému úradu V.

Navrhovateľ v odvolaní poukázal na to, že na území SR žije nepretržite od roku 1976, s občiankou SR A. H., s ktorou je rozvedený, má tri deti a mal záujem získať štátne občianstvo SR, pričom len v dôsledku nečinnosti, resp. odmietania súčinnosti zastupiteľského orgánu jeho krajiny nebolo možné vybaviť to, aby mohol legalizovať svoj pobyt na území SR.

Podľa názoru navrhovateľa je rozsudok krajského súdu v rozpore s obsahom spisov a s obsahom rozhodnutia o predĺžení zaistenia ohľadne tvrdenia, že navrhovateľ nespupracoval a je nepreskúmateľné z hľadiska porušenia čl. 8 Dohovoru - na žiadnom mieste v rozsudku nebola zmienka, ako sa súd vysporiadal s námietkou, že rozhodnutím dôjde nezvratne k narušeniu rodinných väzieb navrhovateľa s deťmi.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že už bol raz zaistený – v roku 2006, keď došlo k strate jeho dokladov a keď si nedokázal zaopatriť náhradný pas pre odmietanie spolupráce jeho

zastupiteľského úradu. Vtedy sa správne mu orgánu nepodarilo počas doby zaistenia vykonať jeho vyhostenie a niet žiadneho dôvodu sa domnievať, že by počas doby predĺženia zastupiteľský úrad V. zmenil svoj postoj a vystavil navrhovateľovi náhradný cestovný doklad.

Podľa názoru navrhovateľa bolo rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia, založené len na samotnej skutočnosti nevystavenia náhradného dokladu bez zistenia zavinenia tejto skutočnosti navrhovateľom, hrubým zásahom do práv navrhovateľa, vrátane čl. 5 Dohovoru. Navrhovateľ bol presvedčený o tom, že vlastným konaním či správaním nemaril činnosť správneho orgánu a v rozhodnutí sa nedozvedel príčinu nevystavenia dokladu a mal obavu, že túto príčinu ani správny orgán neskúmal, keďže zistenie dôvodov z rozhodnutia odporcu nevyplývalo.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril listom zo dňa 06.12.2010, v ktorom uviedol, že sa plne pridržiava a trvá na svojom písomnom vyjadrení, ktoré bolo krajskému súdu zaslané dňa 04.10.2010 pod č. p.: UHCP-BA-DS-AV-16-41/2010 a dodatočne uviedol, že dňa 01.12.2010 bola zaslaná žiadosť na Útvar policajného zaistenia pre cudzincov M. (ďalej aj len „útvar“) ohľadom predbežnej informácie, v akom štádiu je vybavovanie náhradného cestovného dokladu pre cudzinca. Útvar v odpovedi uviedol, že dňa 25.10.2010 mu bola doručená žiadosť o prijatie cudzinca na základe readmisnej dohody medzi vládou SR a vládou V. Dňa 26.10.2010 bol cudzinec za prítomnosti tlmočníka vyzvaný, aby vyplnil dotazník, v ktorom deklaruje, že je občanom V., ktorý však cudzinec bezdôvodne odmietol vyplniť. Dňa 05.11.2010 dostal útvar písomné oznámenie z Veľvyslanectva SR v H., že im bolo Odborom prísťahovalectva Ministerstva verejnej bezpečnosti V. oznámené, že žiadosť o readmisiu neobsahovala dotazník, vyplnený cudzincom, ktorý bol nutný k prevereniu totožnosti cudzinca. Na základe uvedených skutočností odporca konštatoval, že kým bude absentovať ochota navrhovateľa spolupracovať pri vyplnení dotazníka, nebude možné vybaviť náhradný cestovný doklad.

Podľa názoru odporcu, vydaním rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia navrhovateľa nedošlo ani k porušeniu jeho ľudských práv a základných slobôd, ani k porušeniu ochrany práv dieťaťa. Počas konania o predĺžení lehoty zaistenia a ani počas konania v žiadosti o azyl navrhovateľ neuviedol a nevedel preukázať žiadne nové skutočnosti. Navrhovateľ, ako vízový cudzinec, sa zdržiaval na území SR bez platného cestovného dokladu, víza alebo platného povolenia na pobyt alebo dočasného povolenia k pobytu, čím porušil čl. 19 ods. 1 a čl. 21

ods. 1, 2 Schengenského dohovoru a zdržiaval sa na území SR bez oprávnenia. V zmysle uvedeného odporca naďalej trval na svojom rozhodnutí o predĺžení lehoty zaistenia zo dňa 03.09.2010.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 O. s. p. sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“), ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel jednomyselne k záveru, že rozsudok krajského súdu bolo potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk.

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie č. UHCP-BA-DS-AV-16-25/2010 zo dňa 03.09.2010, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov na účel administratívneho vyhostenia z územia SR predĺžil lehotu zaistenia, určenú rozhodnutím o zaistení navrhovateľa, od 11.09.2010 do 13.02.2011. Preto primárne, v medziach odvolania, preskúmal Najvyšší súd SR rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa, uvedenými v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov môže byť cudzinec zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov. **Policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia** najviac o 12 mesiacov, ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon jeho administratívneho vyhostenia sa tento výkon predĺži **z dôvodu, že cudzinec dostatočne nespolupracuje** alebo **z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad** v lehote podľa prvej vety; to neplatí, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia v zmysle § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov je tak splnenie podmienky, že napriek vykonaným úkonom, potrebným na výkon administratívneho vyhostenia cudzinca, mu zastupiteľský úrad nevydal v lehote náhradný cestovný doklad alebo splnenie podmienky, že cudzinec dostatočne nespolupracuje.

Odporca vo výroku svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľovi predlžuje lehotu zaistenia podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov z dôvodu, že napriek vykonaným úkonom, potrebným na výkon administratívneho vyhostenia účastníka konania z územia Slovenskej republiky, možno predpokladať, že sa tento výkon predĺži z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad počas doby jeho zaistenia a to v lehote do 10.09.2010. V odôvodnení na výrok rozhodnutia nadviazal, keď uviedol: *„Účastník konania po umiestnení do ubytovacích priestorov Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov M. príslušníkom poskytol identifikačné údaje k svojej osobe a taktiež vyplnil dotazník potrebný k vystaveniu náhradného cestovného dokladu. Na základe uvedených skutočností Útvar policajného zaistenia pre cudzincov M. dňa 18.03.2010 eskortoval účastníka konania do Bratislavy za účelom vykonania konzulárneho pohovoru s konzulkou Veľvyslanectva V. so sídlom vo Viedni vo veci vybavenia náhradného cestovného dokladu a zároveň **po vykonaní pohovoru konzulkou s účastníkom konania** boli pracovníkom Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov M. odovzdané všetky podklady potrebné k vystaveniu náhradného cestovného dokladu.*

Dňa 15.04.2010 Útvar policajného zaistenia pre cudzincov M. požiadal Odbor prisťahovalectva Ministerstva verejnej bezpečnosti V. v H. o readmisiu účastníka konania na základe údajov, ktoré o sebe uviedol, avšak doposiaľ žiadnu odpoveď neobdržal. Z dôvodu toho, že bol predložený originál identifikačnej karty účastníka konania je predpoklad k

vystaveniu náhradného cestovného dokladu Zastupiteľským úradom V. so sídlom vo Viedni, avšak reálne nebude vystavený do 10.09.2010, lehoty zaistenia účastníka konania. “

V rozpore s uvedeným rozhodnutím správneho orgánu **krajský súd v rozsudku uviedol, že navrhovateľ dostatočne nespolupracoval s orgánmi cudzineckej polície.** Vychádzal pritom z vyjadrenia odporcu k opravnému prostriedku navrhovateľa zo dňa 04.10.2010, v ktorom odporca uviedol: *„Dňa 30.09.2010 bol cudzinec vyzvaný za prítomnosti ustanoveného tlmočníka, aby vyplnil formulár potrebný k readmisii, v ktorom cudzinec okrem iného deklaruje, že je občanom V. a chce sa vrátiť do domovskej krajiny, avšak vyplnenie uvedených formulárov boli cudzincom odmietnuté. Táto skutočnosť nasvedčuje o úplnej ignorácii príslušných orgánov cudzincom. “*

Podľa § 250i veta prvá O. s. p., pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia navrhovateľa bolo odporcom vydané dňa 03.09.2010, pritom vyššie uvedená nespolupráca navrhovateľa (spočívajúca v odmietnutí vyplnenia formuláru) sa odohrala až dňa 30.09.2010, t.j. až po vydaní rozhodnutia, pričom odporca v rozhodnutí o predĺžení zaistenia nespoluprácu navrhovateľa ako podmienku predĺženia zaistenia neuvádzal; rozhodnutie podmienil v zmysle § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov nevydaním náhradného cestovného dokladu. K uvedenej nespolupráci navrhovateľa po vydaní napadnutého rozhodnutia tak nemal v zmysle § 250i O. s. p. krajský súd vôbec prihliadať.

Úlohou krajského súdu v danej veci bolo preskúmať rozhodnutie odporcu v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku (§ 250j ods. 1 O. s. p.). Konanie v správnom súdnictve je totiž ovládané dispozičnou zásadou, znamenajúcou, že súd preskúmava napadnuté rozhodnutie len v medziach a v rozsahu určenom v opravnom prostriedku. Z opravného prostriedku musí byť zrejmé, v ktorých častiach a z akej stránky má súd napadnuté rozhodnutie skúmať, a to aj s poukazom na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdenie o porušení zákona (procesného, resp. hmotného). Z ustanovenia § 249 ods. 2 O. s. p. (použitie ktorého v konaní podľa tretej hlavy piatej časti O. s. p. vyplýva z ustanovenia § 250l ods. 2 O. s. p.) vyplýva, že navrhovateľ je povinný ním videné dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia explicitne v opravnom prostriedku uviesť a vymedziť

tak rozsah súdnej kontroly rozhodnutia správneho orgánu. Tieto jednotlivé tvrdenia tvoria vlastnú podstatu bodov opravného prostriedku, ktorými je súd viazaný.

Z opravného prostriedku navrhovateľa zo dňa 14.09.2010 (ktorý bol krajskému súdu doručený dňa 17.09.2010) vyplynulo, že navrhovateľ jasne a zrozumiteľne uviedol, v čom videl nesprávnosť a z toho plynúcu nezákonnosť rozhodnutia odporcu. Podľa jeho názoru bola pôvodná šesťmesačná lehota zaistenia dostatočná, navrhovateľ svojím konaním žiadnym spôsobom nemaril činnosť správneho orgánu a neprispel tak k márnemu uplynutiu uvedenej lehoty; naopak, samotný správny orgán nepristupoval k jeho vyhosteniu s primeranou snahou a nevyňaložil riadne úsilie.

Navrhovateľ v opravnom prostriedku namietal aj nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odporcu, konkrétne neuvedenie úkonov, smerujúcich k vyhosteniu navrhovateľa, ktoré odporca vykonal, čo navrhovateľ vyhodnotil ako zásah do jeho práva na slobodu podľa čl. 5 Dohovoru.

Navrhovateľ ďalej uvádzal, že v zmysle smernice sa zaistenie preskúmava v primeraných lehotách; avšak tým, že odporca jednorázovo predĺžil lehotu zaistenia o päť mesiacov, rozhodol de facto o tom, že zaistenie navrhovateľa nebude týchto päť mesiacov preskúmať.

Na záver navrhovateľ poukázal na to, že je žiadateľom o azyl a podľa § 56 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, ak cudzinec, proti ktorému sa vedie konanie o administratívnom vyhostení, požiadava o medzinárodnú ochranu, policajný útvar konanie o administratívnom vyhostení preruší do skončenia konania o medzinárodnej ochrane.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynulo, že krajský súd sa zaoberal iba jednou námietkou navrhovateľa, uvedenou v opravnom prostriedku a to námietkou, že navrhovateľ je žiadateľom o azyl. K tejto námietke však nesprávne uviedol, že „súd v zmysle § 22 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. zhodnotil stav zaistenia ako zákonný, keďže podľa citovaného ustanovenia nemôže byť cudzinec počas azylového konania vyhostený, ale môže byť zaistený.“ Uvedený § 22 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. je súčasťou prvej hlavy zákona o azyle „Práva a povinnosti žiadateľov“ a ustanovuje iba to, že žiadateľ je počas konania o udelenie azylu oprávnený zdržiavať sa na území SR (ak zákon alebo osobitný

predpis neustanovuje inak). Problematiku súčasného zaistenia a požiadania o azyl upravuje § 62 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, kde je uvedené, že podanie vyhlásenia podľa osobitného zákona (zákona o azyle) alebo požiadanie cudzinca o dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného cudzinca a konanie podľa osobitného zákona (zákona o azyle) nie je zaistením cudzinca dotknuté. **Ostatnými námietkami uvedenými v opravnom prostriedku sa však krajský súd vôbec nezaoberal.**

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

V zmysle § 157 O. s. p. musel odvolací súd konštatovať, že rozsudok krajského súdu nereagoval na podstatné námietky navrhovateľa a že z jeho odôvodnenia nebolo zrejmé, ako dospel k záveru o zákonnosti napadnutého rozhodnutia odporcu bez zohľadnenia predmetných námietok, na základe čoho vyhodnotil rozsudok krajského súdu ako nepresvedčivý a nepreskúmateľný. Krajský súd bol viazaný rozsahom a dôvodmi opravného prostriedku a pri dodržaní tejto zákonnej zásady sa mal týmito dôvodmi zaoberať a zaujať k nim stanovisko, najmä z toho pohľadu, či sú uvedené námietky spôsobilé vyvolať pochybnosti o správnosti skutkových zistení a z toho plynúcu namietanú nezákonnosť rozhodnutia odporcu. Odvolací súd pritom poznamenal, že vzhľadom na závažnosť zásahu do subjektívnych práv účastníka konania, ktorý bol v tom čase zaistený, čím bola obmedzená jeho osobná sloboda, nepovažoval za únosné rozhodovanie strohým, skutkovo nepodloženým a z právneho hľadiska blanketným spôsobom vyhotovenia rozhodnutia.

V tejto súvislosti dal Najvyšší súd SR do pozornosti Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. IV. ÚS 378/08-55 zo dňa 16.12.2008, v ktorom ústavný súd uviedol: *„Jednou z neoddeliteľných súčastí princípu právnej istoty v demokratickom a právnom štáte je aj garancia, že ak sa osoba, využijúc svoje základné právo na súdnu ochranu, obráti so svojím návrhom na nezávislý a nestranný súd, má právo na to, aby súd o jej návrhu rozhodol a svoj právny názor vyjadril vo forme zákonného rozhodnutia. Na túto skutočnosť*

pamätá aj generálna právna norma civilného procesu (Občianskeho súdneho poriadku) v ustanovení § 157 ods. 2, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Toto zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na spravodlivé súdne konanie, vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“) pozri napr. rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999, § 26] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993).

Vzhľadom na uvedené je potrebné, aby všeobecný súd pamätal na všetky náležitosti zákonného rozhodnutia, tak ako ich predpokladá zákon, a tieto pri jeho tvorbe prakticky aj aplikoval. Výsledkom dodržania zákonných ustanovení by malo byť presvedčivé a preskúmateľné rozhodnutie.“

Najvyšší súd SR ďalej poukázal na svoje uznesenie sp. zn. 8 Sžo 230/2010 zo dňa 15.12.2010, v ktorom uviedol: „**Pokiaľ** teda v posudzovanej veci **krajský súd nepreskúmal komplexne žalobcove procesné i hmotné námietky**, podľa názoru odvolacieho súdu **postupoval nedôsledne**, a preto prisvedčil žalobcovi v tom, že uvedeným postupom bolo porušené jeho právo na spravodlivý a riadny súdny proces, právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde ako aj zásadu spravodlivého procesu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd. Ústavný súd SR už vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne

a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (IV- ÚS 115/03).

V správnom súdnictve je súd viazaný žalobou vymedzeným rozsahom a dôvodmi preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia, čomu zodpovedá povinnosť rozhodnúť o všetkých bodoch žaloby a v odôvodnení sa s nimi vysporiadať.“

Pretože napadnuté rozhodnutie krajského súdu nedalo zrozumiteľným spôsobom odpoveď na otázky nastolené navrhovateľom, pričom odvolací súd nebol oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať, keďže takýmto postupom by odňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom, dospel odvolací súd k potrebe zrušenia rozsudku krajského súdu.

Podľa § 212 ods. 3 O. s. p. na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliada odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a podľa ods. 4 môže odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť, aj keď sa navrhuje zmena, a naopak.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. súd rozhodnutie zruší, len ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,**
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- h) súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav,**
- i) sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali,
- j) bol odvolacím súdom schválený zmier.

Vzhľadom k tomu, že sa krajský súd vyššie uvedenými námietkami navrhovateľa, uplatnenými v opravnom prostriedku, nezaoberal, odňal tým navrhovateľovi možnosť konať o uplatnených námietkach pred súdom. Krajský súd navyše v rozpore s rozhodnutím odporcu (ktorý ako dôvod uvádzal iba nevydanie náhradného cestovného dokladu) odôvodnil predĺženie zaistenia aj nespoluprácou navrhovateľa (na ktorú odporca poukázal až vo vyjadrení k opravnému prostriedku). Na základe uvedeného odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ O. s. p. napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude podrobne sa zaoberať námietkami navrhovateľa, uvedenými v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu č. UHCP-BA-DS-AV-16-25/2010 zo dňa 03.09.2010, s ohľadom na skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i O. s. p.).

Podľa ustanovenia § 226 O. s. p. ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Podľa § 224 ods. 3 O. s. p. ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci. O trovách tohto odvolacieho konania teda v zmysle § 224 ods. 3 O. s. p. v spojení s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O. s. p. rozhodne v novom konaní súd prvého stupňa.

P o u č e n i e : Protí tomuto uzneseniu odvolanie n i e j e prípustné.

V Bratislave 29. júna 2011

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková